

[Socialministeren]

klare og overskuelige, og det vil være muligt at nå til en hurtigere og mere effektiv behandling af klagerne. Det betyder, at ventetiden for afgørelserne bliver kortere, idet den sociale ankestyrelse vil få færre sager til behandling og derfor vil kunne fremskynde behandlingen af disse sager.

I den senere tid er indbragt så mange sager, at ekspeditionstiden er blevet for lang. Det er utilfredsstillende for dem, der må vente på en afgørelse, et forhold, som også folketingets ombudsmand har rettet kritik imod.

Forenklingen sker ved, at adgangen til at indbringe en afgørelse for højere instans begrænses. Som det fremgår af det følgende, vil der ikke derved blive tale om en ændring af retssikkerheden for den enkelte. Med hensyn til sager, i hvilke den sociale ankestyrelse er første klageinstans, foretages der ingen ændring.

Afgørelser truffet af de sociale myndigheder i København og på Frederiksberg og afgørelser truffet af revaliderings- og pensionsnævnen over hele landet vil derfor fortsat kunne indbringes for den sociale ankestyrelse.

Afgørelser, som de sociale udvalg træffer efter den sociale lovgivning, vil normalt kunne indbringes for amsankenævnene og nævnenes afgørelser for den sociale ankestyrelse.

Virkingen af ankereglerne har været fulgt i de senere år, og efter de erfaringer, socialministeriet og styrelserne under ministeriet har gjort, synes det rimeligt at foretage visse ændringer. Dette støttes også af undersøgelser, som administrationsdepartementet har foretaget, og som nylig er offentliggjort.

Efter forslaget skal en begrænsning af klageadgangen ske ved, at afgørelser efter den sociale lovgivning som hovedregel kun skal kunne indbringes for én ankeinstans. Afgørelser truffet af de sociale udvalg vil fortsat kunne indbringes for amsankenævnene, mens nævnenes afgørelser ikke skal kunne efterprøves af den sociale ankestyrelse. Der er dog den vigtige undtagelse, at principielle sager, i hvilke afgørelsen vil være retningsgivende for de kommunale sociale myndigheder, kan efterprøves, idet ankestyrelsen kan give tilladelse til, at amsankenævnenes afgørelser af principielle sager indbringes for styrelsen. Afgørelsen af, om ankestyrelsen anser en sag for principiel, skal træffes inden 14 dage efter sagens modtagelse. Denne korte frist er fastsat, for at den, der indbringer en

afgørelse, hurtigt kan få at vide, om sagen er principiel og derfor kan modtages til behandling.

Foruden at fastslå, at der som hovedregel kun skal være én ankeinstans, indeholder lovforslaget regler om begrænsninger af klageadgangen ved, at enkelte områder henlægges til de lokale myndigheders endelige afgørelse, dvs. helt uden mulighed for anke. Det drejer sig om afgørelser på områder, hvor de lokale myndigheder er de bedst egnede til at træffe afgørelse på grund af deres særlige kendskab til den enkeltes forhold.

I første omgang vil de ressourcer, der bliver ledige ved gennemførelsen af forslaget, blive anvendt til at nedsætte ventetiden for afgørelser, hvor ankestyrelsen er første klageinstans. For den enkelte vil gennemførelsen af de foreslåede begrænsninger i klageadgangen derfor betyde, at sagerne hurtigere vil foreligge endeligt afgjort. Ved reglen om, at principielle sager kan behandles af den sociale ankestyrelse, opnås, at der skabes ensartede retningslinjer, som amsankenævnene kan følge. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at reglerne om offentliggørelse af afgørelser er ved at blive gennemgået, og at der sigtes på, at systemet kan komme til at virke hurtigt og effektivt.

Det er min hensigt nøje at følge virkningen af de foreslåede ændringer, og socialministeriet vil sammen med administrationsdepartementet løbende vurdere ordningen i en 2-årig periode for at tage stilling til, om yderligere ændringer er ønskelige.

Forslaget til ændring af den sociale styrelseslov indeholder en regel, der også vil få betydning for behandlingen af ankesager, idet det bestemmes, at statsamtmanden bliver formand for amsankenævnet. Et formål hermed er at medvirke til, at der kan blive en større ensartethed i nævnenes afgørelser. Det er mit indtryk, at der har været nogen uensartethed i nævnenes holdning, og dette bekræftes også af den tidligere nævnte undersøgelse, som finansministeriets administrationsdepartement nylig har gennemført som led i departementets turnusgennemgang af socialministeriets område.

Spørgsmålet om at overflytte nævnenes sekretariatsfunktioner fra amsrådenes administration til statsamtterne har været drøftet.

Det er vigtigt at stræbe efter ensartethed i de sociale afgørelser i det omfang, det er mu-